

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 kwietnia 2024 r.

sprawy **K. K.**

skazanego za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 29 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 88/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 5 października 2023 r., sygn. akt II K 137/21

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adwokata M.T. (Kancelaria Adwokacka w R.) kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł, w tym 23% VAT, tytułem opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i wydatkami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

[PGW]

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 31 stycznia 2020 r. w R., wbrew przepisom ustawy, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o masie 11,17 g netto, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
2. w okresie od 1 listopada 2019 r. do 18 grudnia 2019 r. w R., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił R. K. nie mniej niż 15 razy środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 15 g za łączną kwotę 600 złotych oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 15 g za łączną kwotę 300 złotych, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w dniach od 13 maja 2016 r. do 10 września 2017 r. kary roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 4 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt [...] orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt II K 137/21, Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej:

1. uznał oskarżonego K. K. za winnego czynu szczegółowo opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, to jest czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r. poz. 244 ze zm.) i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r. poz. 244 ze zm.) skazał go na karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 (cztery) miesięcy;
2. uznał oskarżonego K. K. za winnego czynu szczegółowo opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, to jest czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r. poz. 244 ze zm.) w zw. z art.

12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r. poz. 244 ze zm.) skazał go na karę pozbawienia wolności w wymiarze roku i 6 (sześć) miesięcy;

3. na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze roku i 8 (osiem) miesięcy;
4. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. K. przepadek kwoty 900 (dziewięćset) złotych tytułem korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa;
5. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego K. K. tytułem nawiazki kwotę 1 000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Fundacji na Rzecz Zapobiegania Narkomanii „M.” KRS [...];
6. na mocy art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r. poz. 244 ze zm.) orzekł przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] pod poz. 1 (k. 41);
7. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego K. K. od ponoszenia kosztów postępowania i obciążył nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył to orzeczenie „w pkt. 1, w części dotyczącej orzeczenia o karze w całości, a nadto w pkt. 2,3,4 i 5 w całości” zarzucając mu:

1. „obrazę przepisów postępowania skutkującą szeregiem błędów w ustaleniach faktycznych, które zostały przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku i miały istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:
 1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92, art. 410, a nadto art. 4 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego, oraz logicznego rozumowania, z jednoczesnym naruszeniem zasady obiektywizmu procesowego, a to poprzez:
 1. niedanie wiary w całości wyjaśnieniom oskarżonego, w sytuacji gdy te

korelowały z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, za wyjątkiem zeznań świadka R. K. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, a co winno było w ocenie obrony skłonić Sąd I instancji do dania wiary relacjom oskarżonego w całości,

2. brakiem obdarzenia walorem wiarygodności zeznań świadka D. N., tylko z uwagi na fakt, że świadek pozostaje w związku konkubenckim z oskarżonym, w sytuacji gdy pozostały zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy korelował z treścią zeznań partnerki oskarżonego,
3. niedanie wiary zeznaniom świadka R. K., w sytuacji gdy korelowały one z treścią wyjaśnień oskarżonego, a nadto zeznaniami świadka D. N.,
4. ustalenie, iż zeznania świadka R. K., w części w której świadek obciążył swoimi depozycjami oskarżonego K. K., polegają na prawdzie, w sytuacji gdy stały one w sprzeczności z zeznaniami świadka D. N., R. K., a nadto wyjaśnieniami oskarżonego, co więcej świadek na etapie postępowania jurysdykcyjnego, swoich zeznań w tym zakresie nie podtrzymał,

a co w konsekwencji legło u podstaw uznania, iż oskarżony K. K. dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia.

5. art. 170 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka J. K., w sytuacji gdy niniejszy dowód miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem zmierzał do ustalenia relacji świadka R. K. przedstawionej jego ojcu odnośnie tego, kto odpłatnie udzielał świadkowi substancji psychoaktywnych opisanych w treści aktu oskarżenia, a w związku z czym w toku niniejszego postępowania, nie zweryfikowano wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
6. art. 171 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., poprzez niezasadne uchylenie pytań obrońcy oskarżonego na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2022 roku, a mianowicie:
7. zadanego świadkowi S. K. o treści: *czy świadek posiada wiedzę, że można przesłuchać świadka z udziałem biegłego psychologa?*
8. zadanego świadkowi J. K. o treści: *czy podczas wczorajszego przesłuchania*

R.K. świadek wskazywał ażeby zaopatrywał się w substancje psychoaktywne u mężczyzny o imieniu K.?,

w sytuacji gdy niniejsze pytania miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem zmierzały do ustalenia, czy do przesłuchania świadka R. K. z udziałem biegłego psychologa na etapie postępowania przygotowawczego nie doszło z uwagi na brak wiedzy prowadzącego czynności funkcjonariusza Policji, a nadto czy świadek R. K. nie uzyskiwał odpłatnie substancji psychoaktywnych od innej osoby o imieniu K., w sytuacji gdy na takową okoliczność powoływał się oskarżony w treści swoich wyjaśnień złożonych na etapie postępowania jurysdykcyjnego, a w związku z czym nie ustalono wszystkich istotnych okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 63 § 1 kodeksu karnego, poprzez brak jego zastosowania w niniejszej sprawie i niezaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, w sytuacji gdy oskarżony był zatrzymany w dniu 31 stycznia 2021 roku od godz. 14:45 do dnia 1 lutego 2021 roku do godz. 12:00 (k. 2 akt) a nadto w dniu 28 grudnia 2020 roku od godz. 08:15 do godz. 10:30 (k. akt 85 - 87);
2. rażącą niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar łącznych i jednostkowych, które w ocenie obrony rażą swą surowością, mając na uwadze stopień ich społecznej szkodliwości, a nadto sytuację życiową oskarżonego, w tym nade wszystko treść opinii o oskarżonym uzyskanej z Aresztu Śledczego w T., na podstawie której wobec oskarżonego wysnuto pozytywną prognozę kryminologiczną, a co w konsekwencji zdaniem obrony winno było skłonić Sąd I instancji do orzeczenia wobec oskarżonego kary wolnościowej, ze szczególnym uwzględnieniem kary ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania kontrolowanej, nieopłatnej pracy na cele społeczne”.

Skarżący wniósł również o dopuszczenie i przeprowadzenie na rozprawie odwoławczej dowodów z:

1. „zeznań świadka J. K. (adres w aktach sprawy) na okoliczności w piśmie obrońcy z dnia 14 września 2022 roku (data prezentaty 15 września 2022

roku);

2. uzupełniających zeznań świadków: S. K., a nadto J. K. (adresy w aktach sprawy) na okoliczność umożliwienia świadkom udzielenia odpowiedzi na pytania obrońcy zadane na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2022 roku, które zostały uchylone przez Sąd I instancji”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary wolnościowej za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia, uniewinnienie oskarżonego od zarzutu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia, rozwiązanie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego, zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet kary orzeczonej wobec oskarżonego, a nadto o uchylenie pkt. 4 i 5 zaskarżonego wyroku, oraz zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego i obciążenie nimi Skarbu Państwa,
- ewentualnie o uchylenie wydanego wyroku w zaskarżonej części w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej celem jej ponownego rozpoznania.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł również oskarżony, który zaskarżył ww. wyrok w całości, zarzucając mu:

1. „brak przesłuchania w sprawie J. K., ojca R. K. podczas gdy ten przebywając wraz ze mną w Areszcie Śledczym w T. powiedział że R. działając pod presją Policji, wskazał mnie jako osobę, która udostępniała mu odpłatnie narkotyki, jednocześnie podczas rozmowy ze swoim ojcem R. K. miał powiedzieć, że nigdy nie udostępniałem mu narkotyków;
2. niedanie wiary zeznaniom świadka R. K., który na rozprawie głównej nie podtrzymał zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego i oświadczył, że nie sprzedawałem mu narkotyków;
3. niedanie wiary mojej konkubinie tj. D. N., ani też świadkowi R. K., podczas gdy były one spójne z moimi wyjaśnieniami i świadczyły o tym, że nie sprzedawałem nigdy narkotyków R. K.;
4. brak ustalenia, że moje wyjaśnienia były zgodne z prawdą, zwłaszcza, że były one spójne z relacjami D. N. i R. K.;
5. ustalenie, że popełniłem drugi z zarzuconych mi czynów w warunkach

recydywy podstawowej (art. 64 § 1 k.k.), podczas gdy wskazane przez Sąd w Rudzie Śląskiej orzeczenie, za które odbywałem karę pozbawienia wolności należy do przestępstw odmiennych gatunkowo i rodzajowo, niż przestępstwo odpłatnego udzielania narkotyków;

6. niewspółmierną do zarzuconych mi czynów karę w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdy zarzucono mi handel niewielką ilością substancji psychoaktywnych i niewielką ilość posiadania takich środków;
7. niewzięcie pod uwagę mojej trudnej sytuacji życiowej i przyjęcie jej jako okoliczności obciążającej, a także niewzięcie pod uwagę pozytywnej opinii o mnie z Aresztu Śledczego w T..”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

- uniewinnienie go od czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i zmianę wyroku w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 1 wyroku poprzez wymierzenie mu za ten czyn kary wolnościowej,
- albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a przy przyjęciu, że sprzedawał narkotyki R. K. wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 88/23, Sąd Okręgowy w Gliwicach utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył to orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1. rażącą obrazę prawa materialnego, a to art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i poprzez orzeczenie wobec skazanego kary rażąco niewspółmiernej do stopnia jego zawinienia, a nadto sposobu jego zachowania się po popełnieniu czynu zabronionego, a mianowicie złożenia obszernych wyjaśnień w rozpatrywanej sprawie, a także przyznania się do zarzuconego mu czynu, oraz kroków, które poczynił skazany w kierunku odbycia terapii dla osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych co w konsekwencji winno było skłonić zarówno Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej, jak również Sąd Okręgowy w Gliwicach do orzeczenia wobec skazanego kary wolnościowej za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia,

2. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez niezasadne zakwalifikowanie czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia w oparciu o art. 62 ust. 1 wskazanego wyżej aktu normatywnego, w sytuacji gdy ilość posiadanej przez skazanego substancji psychoaktywnej, winna była skłonić Sądy orzekające do przyjęcia kwalifikacji prawnej w oparciu o art. 62 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomani (czyn mniejszej wagi) i wymierzenie skazanemu za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia kary wolnościowej,
3. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 63 § 1 kodeksu karnego, poprzez brak jego zastosowania w niniejszej sprawie i niezaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj.: od dnia 31 stycznia 2021 roku od godz. 14:45 do dnia 1 lutego 2021 roku do godz. 12:00 (k. 2 akt), a nadto w dniu 28 grudnia 2020 roku od godz. 08:15 do godz. 10.30 (k. 85-57 akt), pomimo faktu, że oskarżonemu niniejszy okres powinien zostać zaliczony na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności,
4. rażącą i kwalifikowaną obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 410 k.p.k., w zw. z art. 170 *in fine* k.p.k., poprzez brak odniesienia się do wniosku dowodowego obrońcy skazanego, złożonego na etapie postępowania apelacyjnego, w przedmiocie uzupełniającego przesłuchania świadków S. K., oraz J. K. (dane w aktach sprawy) na okoliczność umożliwienia świadkom udzielenia odpowiedzi na pytania obrońcy zadane na rozprawie przed Sadem Rejonowym w Rudzie Śląskiej w dniu 29 kwietnia 2022 roku, które to pytania miały na celu zweryfikowanie wiarygodności zeznań świadka R. K., co do tego kto udzielał mu odpłatnie substancji psychoaktywnych, a w związku z czym zarówno przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, jak również przed Sądem Rejonowym w Rudzie Śląskiej nie doszło do ustalenia wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
5. rażącą i kwalifikowaną obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art.

433 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 4 k.p.k., poprzez niezasadne, dokonane z rażącym naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów i zasady obiektywizmu procesowego, rozpoznanie zarzutów apelacji i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, a co w konsekwencji skutkowało uznaniem, że skazany dopuścił się czynu opisanego w treści art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 29 czerwca 2023 roku, sygn. akt VI Ka 88/23, a także w całości wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 5 października 2022 roku, sygn. akt II K 137/21, a konsekwencji o przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy przypomnieć, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest bowiem postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (tak trafnie Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 13 maja 2014 r. w sprawie IV KK 125/14). Kasacja jest przy tym środkiem zaskarżenia, który strony mogą wnieść wyłącznie od – wskazanych w art. 519 k.p.k. – orzeczeń sądu odwoławczego. Z powyższego wynika, że zarzuty kasacyjne powinny być kierowane przeciwko rozstrzygnięciu tego sądu, a nie przeciwko orzeczeniu wydanemu w pierwszej instancji. Możliwe jest wystąpienie tzw. efektu przeniesienia, kiedy to sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, ale wówczas w kasacji winny zostać podniesione, opatrzone pogłębioną argumentacją, zarzuty wskazujące na wadliwe

procedowanie organu *ad quem*, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2021 r., IV KK 438/20). Należy przy tym podkreślić, że dla prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał (czyż naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), tudzież nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazy art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej (tak trafnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16).

Kasacja nie jest również środkiem zaskarżenia, który ma służyć konwalidowaniu braków apelacji, poprzez umieszczenie w niej po raz pierwszy zarzutów i argumentów, które nie zostały podniesione w tym środku odwoławczym.

Zwrócenie uwagi na powyższe kwestie było konieczne, albowiem obrońca najwyraźniej zapomniał o tych wskazaniach. Już tylko ze względów przywołanych wyżej, niedopuszczalne było podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutów obrazy prawa materialnego wyartykułowanych w punktach oznaczonych literami a – c kasacji. Nie sposób bowiem zarzucać sądowi odwoławczemu obrazy konkretnych przepisów prawa materialnego, jeśli sąd odwoławczy bezpośrednio tych regulacji nie stosował, a jedynie kontrolował poprawność ich zastosowania przez sąd pierwszej instancji. Co więcej, zarzuty oznaczone literą a i b nie mogłyby nawet zostać uznane za wadliwie skonstruowane zarzuty „przeniesienia”, a to z uwagi na to, że nie podniesiono ich w zwyczajnych środkach zaskarżenia.

Ponadto, odnosząc się do zarzutu oznaczonego w kasacji literą a, należy przypomnieć, że „przepis art. 53 § 1 k.k. określa objęte sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary. Nie ma on charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego postąpienia), zatem jego naruszenie - w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. *in fine* - nie wchodzi w rachubę” (tak trafnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 czerwca 2022 r., I KK 189/22).

W kontekście zarzutu oznaczonego w kasacji literą b, skarżącemu należy z kolei przypomnieć, że „ocena, czy zachowanie oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi, wymaga najpierw ustalenia, że zachowanie to wyczerpało znamiona czynu zabronionego w typie podstawowym, a następnie konieczne jest dokonanie całościowej analizy społecznej szkodliwości tego zachowania z uwzględnieniem wszystkich relewantnych w tym przypadku kwantyfikatorów społecznej szkodliwości czynu ujętych w art. 115 § 2 k.k.” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2017 r., II KK 98/17). Tak więc sama tylko ilość posiadanej substancji psychotropowej nie może być potraktowana jako wystarczający wyznacznik zakwalifikowania danego czynu jako wypadku mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w tym kontekście zob. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 717/18). Skarżący zaś, co wynika jednoznacznie z treści kasacji, swoje przekonanie o konieczności zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku sądu *meriti* z art. 62 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wiązał wyłącznie z ilością posiadanej przez oskarżonego „substancji psychoaktywnej”.

Odnosząc się natomiast do zarzutu oznaczonego w kasacji literą c, skarżącemu należy przypomnieć utrwalony już od lat w judykaturze trafny pogląd, że „kasacja od prawomocnego wyroku w zakresie, w jakim istnieje możliwość skorygowania go w trybie art. 420 § 2 k.p.k. w zw. z art. 420 § 1 k.p.k. poprzez wydanie postanowienia uzupełniającego, jest niedopuszczalna” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2014 r., III KK 276/13).

Oceniając zarzut oznaczony w kasacji literą d trzeba wskazać, że prawdą jest, iż sąd odwoławczy w toku postępowania nie odniósł się do wniosku dowodowego obrońcy o uzupełniające przesłuchanie świadków S. K. i J. K. „na okoliczność umożliwienia świadkom udzielenia odpowiedzi na pytania obrońcy zadane na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2022 r., które zostały uchylone przez sąd I instancji”. Rzecz jednak w tym, że skarżący nie wykazał, by to uchybienie mogło mieć „istotny wpływ na treść orzeczenia”. Aby to uczynić, obrońca powinien bowiem po pierwsze wykazać, że uchylenie ww. pytań w toku rozprawy głównej było sprzeczne z treścią art. 370 § 4 k.p.k. w zw. z art. 171 § 6 k.p.k., a po drugie dowieść, że udzielenie

odpowiedzi na ww. pytania mogło mieć istotny wpływ na ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Tego skarżący nie uczynił. Uchylonym pytaniem, zadany świadkowi S. K. przez obrońcę na rozprawie głównej w dniu 29 kwietnia 2022 r. było wszak pytanie: „czy świadek posiada wiedzę, że można przesłuchać świadka z udziałem biegłego psychologa?”. Odpowiedź na to pytanie, niezależnie od jej treści, musiałaby zostać uznana za nieistotną dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza w kontekście tego, że Sąd Rejonowy na rozprawie głównej w dniu 11 marca 2022 r. przesłuchał świadka R. K. z udziałem biegłego psychologa, a nadto dopuścił „dowód z opinii biegłego psychologa (...) na okoliczność poziomu stanu psychicznego i emocjonalnego świadka R. K., czy stan psychiczny świadka może wpłynąć na jego zdolność do postrzegania i odtwarzania postrzeżeń”. Podobnie należy ocenić znaczenie odpowiedzi na uchylone pytanie obrońcy, zadane świadkowi J. K. na tej samej rozprawie (tj. rozprawie głównej w dniu 29 kwietnia 2022 r.) o treści: „czy podczas wczorajszego przesłuchania R. K. świadek wskazywał ażeby zaopatrywał się w substancje psychoaktywne u mężczyzny o imieniu K.”. Odpowiedź na to pytanie (bez względu na to, czy byłaby pozytywna czy negatywna), mając na uwadze postawę świadka prezentowaną na rozprawie głównej w dniu 11 marca 2022 r. i treść opinii biegłej psycholog z dnia 4 kwietnia 2022 r., nie wskazywałaby bowiem na to, że depozycje procesowe R. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym i (częściowo) na rozprawie głównej w dniu 14 lipca 2021 r. (uznane przez sąd pierwszej instancji – co zostało zaaprobowane przez sąd odwoławczy – za wiarygodne) były niezgodne z prawdą.

W konsekwencji zarzut sformułowany w pkt. d kasacji należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Analogicznie oceniono zarzut kasacyjny oznaczony literą e. Wbrew bowiem temu co twierdzi skarżący, sąd odwoławczy skrupulatnie, dochowując standardów należytej kontroli odwoławczej wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przeanalizował zarzuty apelacyjne, na co jednoznacznie wskazują pogłębione wywody zawarte w uzasadnieniu wyroku organu *ad quem*.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście bezzasadną i w konsekwencji oddalił ją na posiedzeniu

przeprowadzonym w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wysokość wynagrodzenia obrońcy z urzędu, mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r., sygn. akt SK 90/22 (Dz. U. z 2024 r., poz. 300), ustalono z uwzględnieniem przepisu § 11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.).

Z uwagi na trudną sytuację finansową skazanego, Sąd Najwyższy zwolnił go od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa (art. 624 § 1 k.p.k.)

[PGW]

[ał]